

[Vagn Bro.]

kunde faa Lejlighed til, saaledes som det var Mening under første Behandling, i en Pause — her har Pausen været Juleferien — at se de Betragtninger, som vi fra de forskellige Sider ønskede at gøre gældende. Det er, som sagt, Grunden til, at vi har fremsat disse mere udførlige Bemærkninger, og jeg vil da ogsaa nu ved denne Lejlighed i nogen Maade være i Stand til at henvise til disse.

Inden jeg nu gaar over til kort at omtale de stillede Ændringsforslag, vil jeg dog gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger til en enkelt Betragtning af det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen. I Omtalen af Venstres og det konservative Partis Ændringsforslag under Nr. 51 var det ærede Medlem nemlig efter min Mening temmelig højt oppe i sin Argumentation, og jeg vil haabe, at man ikke vil blive ved at bevæge sig saa højt oppe under Behandlingen af disse rent saglige Spørgsmaal. Ændringsforslaget er stillet til Lovforslagets § 59 og gaar ud paa, at Prøvetiden for betinget benaadede altid skal være 5 Aar. Det ærede Medlem udtalte sin Forbavelse over dette Ændringsforslag, navnlig fordi det Rytterske Forslag havde den samme Bestemmelse som det nu foreliggende Forslag, og fordi vi ikke tidligere har gjort Bemærkninger herimod. Jeg skal hertil sige, at alle de Ændringsforslag, her foreligger — der er jo henved 200 —, er meget omfattende, og hvis vi skulde blive ved at fortsætte Debatten, er det højst sandsynligt, at jeg ved at tænke dybere over Problemer, som jeg ogsaa ikke hidtil har haft Lejlighed til at komme tilstrækkeligt ind i, vilde kunne møde med adskillige nye Forslag, som jeg vilde anse for netop at være de rigtige. Det kan derfor siges, at vi under tidligere Forhandlinger er gaaet for hastigt hen over dette Punkt, ikke har opholdt os tilstrækkeligt ved det, men nu finder vi fra Venstres Side, og det har ogsaa fundet Tilslutning fra konservativ Side, at der er Grund til her at sætte en bestemt Frist paa 5 Aar. Og jeg skal sige hvorfor. Vi er ganske enige i den Betragtning, at man navnlig overfor unge, der forbryder sig første Gang, saa vidt muligt skal kunne sige: du skal efter de foreliggende Omstændigheder foreløbig slippe; du bliver kendt skyldig i Forseelsen og faar din Dom, men du skal, hvis du opfylder visse særlige Paalæg, slippe for Straf. Men samtidig med at Staten saaledes — og med Rette — giver de paagældende en Chance, maa man i allerhøjeste Grad kunne kræve, at de paagæl-

dende betragter det, de har været ude for, som noget saa alvorligt, at de passer paa ikke at komme i en lignende Situation igen, og derfor har vi fundet det rigtigt at styrke dette Forsæt hos den enkelte om fremtidig at optræde hæderligt ved at sætte en relativt lang Tidsfrist, altsaa 5 Aar. Vi har ogsaa gjort det, fordi vi mener, den foreslaaede Bestemmelse om 2 til 5 Aar vil kunne give Anledning til Vilkaarligheder. Man vil kunne opleve, at for ganske det samme Forhold og under ganske de samme Omstændigheder vil der eet Sted i Landet blive sat en Tidsfrist af 2 Aar og et andet Sted en Tidsfrist af 5 Aar, og den, som faar den lange Tidsfrist, vil jo saa være ringere stillet end den, som faar den korte. Ud fra disse Betragtninger mener vi det altsaa rigtigt, at naar Staten giver saadanne Mennesker en Chance, er det rimeligt, at Tidsfristen bliver ens for alle. Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger om, at det er bedre at have en relativt kortere Tidsfrist, men det ærede Medlem ved jo ikke, om den vil blive det efter hans eget Forslag, da det jo er Dommeren, som skal bestemme Fristen, og den *kan* jo altsaa blive 5 Aar. Men det ærede Medlem mente altsaa, det var bedre at have en kortere Tidsfrist, naar saa samtidig Tilsynet blev skrappere. Jeg maa hertil sige, at jeg tror, Tilsynet vil blive det samme, som det er nu, hvor Tidsfristen netop er 5 Aar; jeg er meget lidt tilbøjelig til at tro, at Tilsynet vil blive ringere, selv om der for norges Vedkommende blev en kortere Frist.

Jeg skal derefter udtale min Tilfredshed med, at vi i Udvalget er blevet enige med Videnskabens Repræsentanter, som den ærede Ordfører udtrykte sig, altsaa Professor Krabbe og Professor Ussing, om Nødretsregelen. Denne har jo nu faaet en ret vid Udformning og overlader et stort Skøn til Domsmagten, men jeg vil alligevel finde, at den med den i Betænkningen tilføjede Bemærkning er det rette, navnlig da i Forhold til, at vi slet ikke skulde have haft nogen Bestemmelse paa dette Punkt.

Vi er fra Venstres Side gaaet med til at lade den kriminelle Lavalder — i § 15 — stige til 15 Aar. Det er ikke sket uden Betænkelse fra vor Side, og vi er kun gaaet med dertil, fordi Værgeraadsinstitutionens Repræsentanter har talt saa stærkt for det, og fordi Værgeraadsinstitutionen i Dag vel er en langt mere betydningsfuld Virksomhed, end den har været tidligere.

Jeg skal derefter anbefale at gaa imod Ændringsforslagene under Nr. 5 og 8, stillede af det radikale Venstre og Socialdemo-